

FÁZE 1

R: Takže náš vztah trvá 7 a půl roku, vlastně jsme se poznali, když oba dva jsme byli rozvedení a každý měl svůj byt 2+kk, já na, partner v To znamená, že kousíček, 10 minut od sebe. Takže když jsme spolu začali chodit, tak nebyla potřeba, že by někdo neměl bydlení nebo ho měl nějaké složité, nebo nevyřešené, tím pádem jsme každý bydleli ve svém bytečku. Se mnou tam bydlel ještě syn, který už dneska se mnou nebydlí, nebo dva měsíce se mnou nebydlí. Takže já jsem i měla tu potřebu zůstat doma, sem tam mu něco uvařit, vyprat. Takže jsem ani neměla potřebu se třeba stěhovat za tím partnerem. (odmlka) Tak co ještě, partner tím, že byl rozvedený a bydlel už-, myslím jeden rok bydlel sám. Takže uměl, ne nějak úžasně, ale uměl udělat si nějaké základní věci, jako si vyprat, uvařit, vyžehlit. A já vlastně z toho života jsem zvyklá si vymalovat pokoj, nebo vyvrtat si nějakou poličku nebo něco. Takže ani v tomhle ohledu jsme nebyli nějak na sobě závislí. I co se týká finančně, tak on má nějaký dobrý příjem, já mám nějaký dobrý příjem. Takže ani nás jako, že bychom finančně potřebovali ušetřit za ten jeden byt. Takže ani to nás nějak nedonutilo. Vlastně skoro od začátku máme nastaven ten systém, že já v pátek si sbalím nějaké věci a jakoby se teda nastěhuju k němu na tu sobotu, neděli a v neděli večer jedu domů. Takže vlastně spolu travíme od toho pátku od večera do té neděle. S tím, že se vždycky domlouváme dopředu, jestli si mám dovézt kolo nebo inlajny, nebo co budeme dělat, běžky v zimě. Takže se vždycky takhle dopředu domluvíme a vybavíme se. Ale není ani problém v tom, že když změním program, tak říkám, ty byty jsou opravdu deset minut od sebe, tak není problém se stavět a ten program svůj překopat. Teď se ode mě ten syn odstěhoval, takže já jsem taky v bytě sama, ale prostě nechce se nám. Nechce se nám v těch letech, možná, kdyby nám bylo o dvacet let míň, tak ano, ale teď už je člověk zvyklý na to svoje pohodlí. Navíc dost sportujeme, takže on i já máme skoro každý den odpoledne nějakou aktivitu. Takže i když jsme si řekli ze začátku, že já se tam stavím úterý, čtvrtek za ním, abychom se viděli přes týden, tak jsme zjistili, že on přišel z posilovny a já jsem přišla z volejbalu nebo z nějakýho aerobiku a vlastně jsem se tam doplazila k němu a vlastně jsme byli oba tak unavení, že vlastně jsme si říkali, že jsme to zrušili přes ten týden. Když je nějaká akce nebo někam se jde na návštěvu nebo do kina, tak ano, ale jinak se přes ten týden prakticky nevidíme. Jsme v kontaktu na emailu nebo na telefonu. Ale vlastně je to tak hektický ten čas náš, že jsme zjistili, že se scházet ještě v týdně, že je to nad naše síly. Jako ty děti třeba na nás tlačí, můj syn nebo jeho děti, jako proč spolu nebydlíme, ale právě jsme jim to tak vysvětlovali, že dokud ty finance budou, abychom si táhli každý svou domácnost a každý své byty, že to zatím jako nevidíme na sestěhování. Možná v důchodu, až nás budou tlačit peníze, že pak teprve uvidíme, jestli se sestěhovat a jeden byt pronajmout. Tak to možná o tom budeme pak přemýšlet, ale teď o tom nepřemýšlíme. Navíc pak bude otázka do kterého. Protože on má svůj byt zařízen prakticky, tzv. chlapsky a já ho mám zase jako hezky, ale neprakticky. Takže pak bude spíš otázka, do kterého bytu a jestli teda pak spíš nevzít třetí byt a tyto nepronajmout. Nevím. Mně se samozřejmě nechce do jeho bytu a jemu se nechce do mého. Že každý to máme v jiném stylu, on tam má naházený kola a lyže a pálky a já zas mám ráda takový ty prázdný pokoje a jenom kytky. Takže to bude možná problém. Jako dovolený spolu travíme všechny, ty víkendy, dovolený, svátky. Většinou dovolený je to tak, že jednu dovolenou vybírám já, jednu dovolenou vybírá můj partner. S tím, že on vybere nějaký výstup na nějaký hory ((smích)) s nějakýma sportovníma cestovkama, s tou Kudrnou nebo s Alpinou, buď na kolo nebo sjíždění řeky nebo teda tu pěšárnu po těch horách. A druhou dovolenou vybírám já, takže tu já vybírám jako Turecko, Egypt, Řecko. Takže je to spíš o moři. Takže vždycky jedna dovolená je podle něho, jedna dovolená je podle mě. Každý si jí vlastně vybere a zorganizuje. Samozřejmě každý si zaplatíme svou dovolenou. Finančně to máme úplně jako

rozdělený a opravdu jako detailně, až mě to někdy štve. Neříkám, že mi nezaplátil třeba pivo, ale jinak opravdu všechno si kupuju sama a on si taky kupuje sám a já si doma dělám si úpravy a tím pádem já mu nevařím nebo nežehlím. Takže to máme dost takový-

(čas 7.00)

R: Samozřejmě, když mu zavolám, že si s něčím nevím rady, tak přijede a opraví mě to. A když v zimě nemáme co dělat, tak já mu tam taky třeba vyžehlím, ale držíme si to každý to svoje no. A už nevím ((smích)). Nevím, do jaké oblasti ještě zabrousit.

FÁZE 2

T: Vy jste říkala, že jste spolu 7 a půl roku a že jste se seznámili a oba jste byli rozvedeni, můžete mi říct něco o té době?

R: Jak jsme se seznámili? Tak seznámili jsme se na internetu, tenkrát to byla seznamka.cz, nevím, jestli to ještě vůbec existuje, asi jo. A vlastně přes ten sport, že potřebuju někoho na kolo nebo na lyže, na tenis a na ty sporty a on se mi ozval-. Samozřejmě to byl delší proces, to nebyl hned ten první, který by se mi ozval, samozřejmě jsem hledala dýl a těch schůzek bylo víc, ale mně byl sympatickejš právě, že dělal hodně sport, že hrál závodně spoustu sportů, až moc. Až moc mě honí, protože je v dobré fyzické kondici, takže su to spíš já, která teď říká, nepůjdem nikam ((smích)). Ale to nás tak spojilo, že jsme spolu začali sportovat, na kolo, pak na lyže a tak jsme se vlastně seznámili.

On byl rok rozvedený a já už teda jsem byla v té době 15 let nebo víc. Je to asi náhoda, protože mů kamarádka, který mám, tak taky to samozřejmě zkoušely, ale v mým okolí teda nezmám, že by se někomu takhle na tom internetu podařilo seznámit, aby ten vztah teda vydržel nějakou delší dobu. Asi to byla fakt náhoda, že jsme se potkali, že tam možná byl inzerovaný ten sport, že spíš ten společný koníček. Takže asi se to takhle povedlo, ale nikdy neříkej nikdy, že jo. Abychom se za měsíc-, ale myslím, že ne, že fakt nemáme žádný třecí plochy, já mu nenadávám, že támhle se vysvlíkne a nechá někde ponožky a že nemá umytý nádobí a on mi zas nenadává, že já si zas trajdám někde večer po večerech s kamarádkami, že třeba nevařím. A samozřejmě asi peníze jsou největší třecí plocha v těch partnerských vztazích, kord když jsou tam nějaké děti, tak to taky nemáme, protože já když si koupím boty za dva tisíce, tak ani mu to neřeknu a on si koupí každý rok nový foťák za deset tisíc a je mi to taky jedno.

Takže opravdu tam žádné třecí plochy nejsou, vůbec, my se akorát hádáme, jestli pojedeme na kole 50 km nebo 80. Takže jako myslím si, že je to velice-, pokud ty lidi spolu nechtějí založit rodinu a mít děti, takže si myslím, že pro tuhle věkovou kategorii, že je to velice dobrý takhle.

Takové víkendové manželství tomu říkají. Fakt se na něho člověk v ten pátek těší a on na mě a už mě volá a mailuje, co budeme dělat a jaký bude program a jaké bude počasí, jestli vyjedeme někam mimo Brno. Že třeba vezmeme auto a vyjedeme někam mimo, takže je to takový, že se na sebe těšíme na ten víkend. Že těch 5 dní se nevidíme, tak potom už je to takový, že už mi volá, kdy přijedu a v kolik přijedu a v kolik vyjedem. Takže je to takový příjemný. Ale nedovedu si s ním představit jako žít, protože on je ranní ptáče, takže on vstává brzo, po 6. a já si spíš pospím. Pak zase večer jsem čilá, on zas v devět usíná u televize, takže jako je mi to takhle příjemný, že každý bydlíme jinde a každý má ten režim svůj. A on samozřejmě jako chlap, když si má vyprat, vyžehlit, tak vidí, co je to za práci. Takže tam není

takový to, jak doma si někdy ty manželé říkají, ježíš, ty jsi nevyprala a nemám vyžehlenou košili.

(čas 12.16)

R: Takže dokáže to uznat, že když mu uvařím, tak to sní a i když se to nepovede, tak je to zas příjemný, že on vidí, co všechno kolem toho je. Když vařím synovi a něco se nepovede, tak to komentuje ještě hodinu, ale vím, když uvařím něco v, tak tam je to v pořádku.

T: A ještě když se vrátíme k tomu seznámení, tak jste říkala, že byl sympatickejší, že dělal hodně sport, tak jestli můžete říct detailněji, jak jste se našli?

R: Já jsem si dala inzerát, že hledám někoho, tenkrát to byl myslím podzim, tak že hledám někoho na kolo a na zimu na lyže a on mi odepsal, nebo odepsalo mi víc lidí. Už jsem hledala delší dobu a pak mi odepsal, že jsme si dali sraz v pět hodin tady u . . . v a teď napsal, co bude mít na sobě, tak jsem mu napsala co budu mít na sobě. Tak jsem tam přišla v těch 5 a už tam stál, poznala, tak jsem říkala, jestli je Jirka, on že jo a jestli jsem XXX, tak že jo, že mě pozve někam na kafe, tak tam je vedle taková vinárna a tam jsme si sedli, tak mi nějak řekl ten svůj život nebo nějaký ten příběh, já jsem mu řekla ten svůj, ale stejně je to o tom, jestli je ten člověk vám sympatický nebo není. Takže jsme si to řekli, tak jsem z té první schůzky měla pocit za prvé, že jo, že by to šlo, že je mi sympatickejší a asi i já pro něho. Takže jsme se domluvili, že třeba ještě se za týden potkáme, pak jsme myslím jeli někam spolu na kolo. Po druhé ještě jsme se sešli někde v hospůdce nebo na vycházku jsme šli a potřetí už jsme myslím vyjeli na kolo a potom už jsme spolu začali plánovat prosinec hory, že jsme spolu jeli na týden na hory. Takže asi spíš o těch sympatiích a o těch společných zájmech si myslím, že to tak ulehčí ten start. Já jezdím hodně na kole, on jezdí hodně na kole, on hraje nohejbal, já hraju volejbal, ale zase lyžuje běžky, já spíš sjezduju, ale taky běžky můžu. Takže to tak nastartovalo ten vztah, že jsme mohli spolu nějak začít sportovat. Ale asi jako první to setkání, to první rande je fakt o těch sympatiích. Když je vám člověk sympatickejší, jak vypadá, jak mluví, nebo co mluví taky. A tím pádem řeknete, setkáme se po druhé, nebo on mi třeba nabídne, jestli se s ním chci vidět, já řeknu, že jo, tak pak se udělá další schůzka. Ale já jsem se třeba potkala s někým, kdo mi nebyl sympatickejší, tak jsem to řekla hned na rovinu, prostě nezlob se, já hledám něco jiného, slušně jsem to řekla, ale už jsme se pak třeba nepotkali. Tady s ním vím, že jsem hned věděla po té první schůzce, že jo, že půjdu ráda i na tu druhou.

T: Vy jste říkala, že jste byla 15 let nebo víc rozvedená, tak můžete mi říct něco víc o tomhle?

R: Jo. Takže já jsem byla rozvedená, mám toho syna, tomu je 28 a fakticky by se dalo říct, že jsem s ním byla sama, i když jsem měla nějaký vztahy, ale nikdy jsem s nikým nebydlela. Vždycky jsem bydlela v tom bytě jenom s tím synem a asi nejdelší vztah tam bylo 5 let, co jsem chodila s jedním přítelem, s kterým už ten vztah byl takový delší, kdy už jsme začali uvažovat i o společném bydlení, nebo on začal stavět dům, takže tam už to vypadalo, že jo. Ale vlastně já jsem byla starší o nějaký rok, takže potom myslím, že ty jeho rodiče mu to rozmluvili, tak se to rozpadlo. A tak nějak když byl syn menší, tak ani na to člověk tak neměl čas, tak to bylo z práce do školky, do družiny, úkoly, takže nějak ani vím, že jsem hrála volejbal závodně, takže jsme měli různé zápasy a turnaje, takže-, v létě jsme jezdili na soustředění k moři, takže ani si nepamatuju, že bych nějak hrozně chtěla do nějakého vztahu.

Ale měla jsem třeba nějaký roční, dvouletý vztahy, to asi jo. To ne, že bych úplně byla sama. Potom přišel ten pětiletý a vlastně hned po tom pětiletým tady ten.

T: A vy jste teda říkala, že jste teda nikdy s nikým nebydlela, to znamená teda ani s otcem toho syna?

R: On ze začátku-, jako vlastně jo, rok nebo dva a on potom šel na vojnu na dva roky a potom přišel z té vojny a už se k nám nevrátil a začal bydlet někde na ubytovně. Takže dalo by se říct, že rok nebo dva jsme spolu bydleli. Chvilku.

T: A můžete mi říct něco o tom období, kdy jste spolu bydleli ten rok, dva před tou vojnou?

R: My jsme bydleli u mé mamky, já jsem se vlastně vdala ve 20, už jsem byla těhotná, tenkrát to tak bylo a neměli jsme tím pádem byt.

(Čas 18.35)

R: Takže vlastně jsme bydleli u mé maminky, takže to bylo dost hrozný, ((smích)) pro všechny strany i pro ňu, že jsme se tam nastěhovali úplně dva mladí, blbí lidi, kteří už čekají dítě, aniž by byli nějaký dospělí a vlastně hned ten měsíc, co se narodil syn, tak ten můj bývalý manžel odešel na vojnu na dva roky. Takže tam nebyl žádný vztah mezi ním a tím synem, protože odešel na vojnu, když tam bylo malý miminko a přišel z vojny a už tam běhalo dítě, který běhalo, mluvílo a už vlastně to byl pro něho cizí člověk a on se pak rozhodl, že nechce vlastně jako ještě mít rodinu a ještě mít děti a že nechce jít do toho úvazku zpátky, že se na to jako necítí, takže jsme se tak nějak domluvili, že když mě nebude dělat problémy a nebude ho chtít na takový ty vánoce, velikonoce a narozeniny a nechá i tu výchovu na mě a nebude prostě nějak do toho zasahovat, tak že se tak rozejdeme v klidu. Rozvedem vlastně. Takže když on přišel z té vojny po těch dvou letech, tak už si našel nějakou ubytovnu, on nebyl tady z Brna a už se nastěhoval přímo tam do té ubytovny. Což jako chápu, v tom bytě to bylo fakt malý. Mně se pak hned po tom rozvodu podařilo najít byt státní na...., to 2+ kk, kde jsem doteď. Takže jsem se pak od té mamky odstěhovala se synem a tam jsme vlastně do teď. Teď se odstěhoval syn do svýho.

T: A když se vrátím k tomu, o čem jsme mluvili na začátku a tím jsme teď i skončili, že se syn před dvěma měsíci odstěhoval. Tak jestli o tom můžete něco říct.

R: Takže on má 28, dodělal vejšku, našel si nějakou přítelkyni a protože dělá v oblasti IT, tak dobře vydělává, tak si našel domek tady kousek od, si koupil, teda na hypotéku a takže je to teď čerstvý, že před dvouma měsíci dostavili, tak se tam nastěhoval no. Nastěhoval se tam s tou svou přítelkyní, nejsou vzatí, hypotéku má teda na sebe, nebo nechal si to napsat jako na sebe, protože ta slečna nemá moc velký plat. Takže to stejně táhne od ze svýho, ale bydlí tam spolu. Šli do toho spolu.

T: A pak jste teda říkala, že-, vlastně jsme mluvily o tom vašem vztahu současným a říkala jste, že on bydlel sám jeden rok a uměl základní věci a vy jste byla zvyklá být sama, takže jste na sebe nebyli závislí ani finančně, tak můžete mi říct něco o tom začátku, jak to vypadalo.

R: Jako o financích-

T: Možná to urovnání, jak jste si to domluvili, to jak to funguje teďka, vy jste říkala, že v pátek se stavíte, sbalíte věci a jdete k němu se nastěhovat na víkend.

R: Tak ze začátku samozřejmě jsme chtěli být víc spolu, takže ze začátku to bylo takový, že jsme se domlouvali i přes ten týden, byli jsme takový víc zamilovaní do sebe, tak jsme se chtěli vidět víc než o tom víkendu, tak tam právě byly nějaký pokusy se vidět i přes týden. Ale vlastně v té době, dneska už třeba ne, ale v té době před těma sedmi lety on opravdu měl každý den nějaký sport a já taky. Takže vlastně když jsme se scházeli, že jsem já k němu přijela v tom týdnu, tak většinou to bylo, že on přišel z posilovny nebo z nohejbalu, já z volejbalu, tak jsme byli tak utahaní, že vlastně jsem tam přijela a jemu už padaly oči a já jsem taky byla unavená. Takže jsme zjistili, že to nemá ani nějaký efekt, protože on většinou usnul, tak já jsem tam šla taky spát. Tak jsme se sice potkali, ale byli jsme oba zničení, že vlastně, jako že bysme si spolu pustili nějaký film, nebo něco jsme si četli, nebo jsme spolu něco uvařili, takže fakt to nemělo cenu. Protože on vstává brzo, on vstává v 5 nebo v kolik, tak on fakt v těch 9 šel spát a já jsem třeba přijela v 7 z volejbalu a teď jsem chtěla něco vařit nebo že si něco pustíme a on už vlastně byl unavenější, že by šel spát. Ze začátku byly takové pokusy, dělali jsme to, že jsme se viděli, nebo jsme šli ven, nebo někam na vycházku, ale do toho našeho nabitého programu, kdy oba dva jsme měli večer čas, tak to vždycky bylo těžký se domluvit. Takže to jsme jako zrušili a co se týká těch financí, tak tam jako mě to trochu samozřejmě mrzelo, že když-, protože máme zhruba stejný peníze, jak on, tak já. Tak mě jako ženu to mrzelo, že když jsme šli na večeri, nebo na dovolené jsme si šli něco dát, tak tím, že jsme byli domluveni, že prostě každý si bude všechno platit sám, tak jako mě to mrzelo, že třeba neřekl, pojď, tak já to zaplatím se vším všady. Prostě on to zaplatil a pak řekl, stálo to pětistovku, tak dej 250. Tak ze začátku musím říct, že to byly takový zklamání, nebo třenice, že jsem si myslela, že jako něco mi zaplatí nebo mi koupí. Ale on to zas bere tak, že takhle jsme se domluvili po takovým tom chlapským, takhle jsme si to řekli, tak tak to bude. Takže ze začátku to byl trochu problém, to musím přiznat, že jsem po těch třech letech, už to vyvrcholilo i v ne rozchod, ale takový to, dáme si na sebe 14 dní nebo měsíc takovou pauzu v tom vztahu po těch třech letech a bylo to hodně kvůli těm financím. Já jsem předpokládala, že třeba občas něco mi koupí nebo zaplatí, ale on to bral, když jsme se takhle domluvili. Myslím, že v té době platil ještě alimenty na obě děti, takže já jsem na tom tenkrát byla finančně o něco líp. Takže tam jako co byla jediná třenice, tak to bylo možná kvůli těm financím. On to bral tak, že má svůj byt, svoje výdaje, své koníčky a já taky. Takže když jsme si řekli, že si to každý bude platit sám, takže předpokládal i tady ty výdaje. Což mě jako ženu někdy naštvávalo. Že mi občas něco nekoupí nebo nezaplatí.
(čas 26.30)

R: Takže to bylo takový, že to po těch třech letech byla taková krize. Krizička.

T: A můžete mi tu krizi nějak přiblížit, co se přesně stalo?

R: Ano. Já jsem ze začátku, jak je člověk zamilovanější, tak to nějak nevidí, pak najednou si říkám, třeba po půl roce jsem mu řekla, hele, to po mně chceš tady třeba 120 korun? Třeba za nějakou vstupenku. A on: vždyť jsme se tak domluvili. A já jsem říkala: tak ok. A pak když to bylo častěji, že jsme jeli někam na výlet, třeba autem a půlil se benzín, nebo se půlilo vstupný, tak už prostě-, už jsem párkrát řekla, že by bylo takový šarmantní od muže, že by třeba něco zaplatil nebo by mně třeba koupil něco. Neříkám, že když jsme šli na pivo, že by chtěl 25 korun za pivo, to ne. Ale takový ty větší výdaje, nebo někde na dovolené, že by mě tam někde pozval, tak to prostě bylo tak, že si to každý zaplatí, a když to zaplatil jeden nebo druhý, tak se to rozpůlilo. Samozřejmě dělala jsem to i já, když jsem něco zaplatila jako za něho, nějaký vstupenky, tak taky jsem mu napsala, hele, koupila jsem vstupenky, jedna stála 400, tak mi prostě na další schůzce dal čtyři stovky. Ale pak ta zamilovanost nás přešla po tom roce, jak se říká, tak po tom člověk toužil po tom, že by třeba koupil nějakou kytku nebo něco. To ty chlapi vůbec nedělají. Tak párkrát jsem mu to jakoby řekla a protože neumím být

diplomatická a říkám to tak, jak mi pusa narostla, takže on se někdy cítil dotčeně, co furt po něm chcu. A co teda, když jsme se tak dohodli a vždyť on dodržuje ty pravidla, takže já jsem to zase neuměla vysvětlit, takže jsme se párkrát kvůli tomu pohádali. A pak teda jsme se domluvili a on mi jednou řekl, že ho to štvě ta situace, že se takhle hádáme a teď nevím, jestli jsem to řekla já nebo on, že jsme řekli, dobrá, pojďme si dát měsíc pauzu. Tak se budem nevidět, každý budem bydlet ve svém a zkusíme měsíc bez sebe, jestli si budem chybět nebo nebudem bydlet nebo někdo bude chtít tomu druhému zavolat. Takže jsme si udělali takovou jako že pauza. Jak se říká, že nejdřív je to pauza, pak je to stejně rozchod. Takže jsme si udělali jako že pauzu, ale musím říct, že jsem to byla já, která jsem mu zavolala, asi pod nějakou záminkou, že potřebuju půjčit vrtačku nebo něco takovýho a přišla jsem si jako pro to k němu domů. A nějak jsem tu situaci začla rozebírat, že teda jako-. Že ho chápu, že když se domluví pravidla a prostě jsme to začali rozebírat a tak jsme se pak dostali k tomu, že to dáme zpátky dohromady, nebo že si chybíme a že se dáme zpátky dohromady. Takže potom jsme řekli, že jo, já jsem to musela tak nějak přijmout, že hold, když půjdem spolu na večeři, tak já si tu půlku zaplatím. On mě třeba na tu večeři taky pozve, ale jenom když mám narozeniny. Nebo při nějaké takové příležitosti, ale není to takový to nějaký gentlemanství, že pojď, dneska nevaříme, jdeme na večeři, já tě zvu. Je to vždycky o tom, že koupil jsme lístky na koncert, tak vždycky je tam to: tak dej mně pětistovku. Je to tam prostě vždycky a takhle to je. A prostě já jsem si na to musela zvyknout, že to tak půjde, protože v těch dřívějších vztazích to tak nebylo.

(čas 31.16)

R: Když jsem si na to teď zvykla-, nebo teď, no dřív už, tak už je to takový ideál. Já už s tím počítám, že když někam jdem, že si to zaplatím, tak dovolenou, to by mě ani nenapadlo, aby mně platil 20 tisíc dovolené. Ale už počítám i s tím, že když se koupí lístek do kina, tak on dá 150 a já dám 150. už jsem se s tím tak musela-. Musela jsem si sednout, je fakt, že jsem si tenkrát sedla a napsala jsem si jeho klady a pak jeho zápory a pak jsem si říkala, ale on je jinak hodnej, milej, jinak je ideál opravdu, kromě tady toho. Tak když jsem si to takhle sepsala, tak jsem si musela říct, jestli mi stojí za to, když prostě mě má rád a chce být se mnou a bude mě držet za ruku celý víkend, tak jestli mi to stojí za to. Než když mám vztah, kde mi ten partner všechno zaplatí a je hrozně ne šarmantní, velkorysej, ale že pak třeba nemá na mě tolik času a je furt někde s kamarádama nebo tohle. A jsem až na druhým nebo na třetím místě. Ale tady u toho partnera jsem na prvním. Že on opravdu, až někdy musím připomínat ty děti, že: nebyly tady tvoje děcka, nechceš jim zavolat? U něho vím, že jsem na prvním místě, že neexistují kamarádi, neexistují pro něho ani ty děti. Ony už jsou teda velký, ale někdy musím říct, zavolej dětem, nebo pozvem je večer na dvě deci, nebo uděláme chlebičky. Tak jsem si říkala, že je mi příjemnější, když na mě ten chlap furt myslí a jsem u něho na prvním místě, než to, že si musím zaplatit kino. Tak jsem si to musela pak v té hlavě takhle srovnat po těch třech letech. Tak jsem si to srovnala a říkala jsem si, OK, já chcu, aby byl pro mě někdo na prvním místě. Takže už s tím tak jako nepočítám.

(.....)

FÁZE 3

T: A vy jste říkala, že vám hodně pomáhal syn a teďka, když se odstěhoval, tak plánujete, že se to nějak změní?

R: Já si umím hodně opravit sama. Já jsem teď dělala novou linku do kuchyně a potřebovala jsem tam vyvrtat dírky do těch dvířek, abych tam našroubovala ty úchytky a syn už doma nebyl, ale nechal mi tam vrtačku, tak jsem si prostě ty dírky vyvrtala sama. Našroubovala jsem si tam ty úchytky. Pak jsem si tam ty dvířka chtěla našroubovat na tu linku a to jsem

zjistila, že tam to třeba jeden musí držet a druhý to musí šroubovat, tak to jsem třeba zavolala tomu svému partnerovi, prosím tě, pojd' mi pomoci. Ale zase si myslím, že ty malý věci, že si udělám sama. To su vlastně zvyklá celý život si to dělat, tak mi to ani nepřijde divný, že si mám třeba vyvrtat díru do zdi. To mi přijde, že umím a že to není problém. Ani mě to nenapadne mu to říkat, ale ty dvířka, to jsem zjistila, že to nejde udělat v jednom člověku. Jeden to musí držet a druhý to musí přišroubovat, tak to jsem mu řekla. Tak myslím, že tak to bude i dál, že to, co si zvládnou, to si opravím a kdyby to bylo nějaký těžký nebo že je potřeba hrubá mužská síla, tak určitě mu řeknu.

T: A mě teď napadlo, že jsme mluvily o vaší mamince a ne o otci-

R: Naši jsou rozvedení a otec žije mimo Evropu, tak my se vůbec nestýkáme, nevidíme, ani jako dítě jsme se nestýkali. Já jsem vyrůstala jenom s mamkou, ale on teda má oba rodiče. Takže k mým rodičům myslím jako k mé mamce a k jeho rodičům jezdíme teda ke dvěma.

T: A vy jste sama nebo máte sourozence?

R: Otec měl nebo má dva syny, ale nějak se neznáme. Viděli jsme se, ale jsou to vlastně nevlastní bratři, že otce máme stejného, ale matku máme jinou. Jako jo, znám je, nebo viděla jsem je párkrát, ale nějak se nestýkáme, že bychom si psali, nebo viděli. Protože oni vyrostli v Americe a já tady, takže jsme nikdy neměli spolu žádný kontakt, jestli jsem tam byla dvakrát za nima, ale to je jako kdyby cizí lidi.

T: Tak teď jsme se dostaly na konec, tak mě by zajímalo, jestli je třeba něco, co jste zmínila a já jsem to nějak přešla a je to důležitý pro ten váš příběh toho vztahu, nebo jsme něco vůbec nezmínily a mělo by to být řečeno-
(čas 67.04)

R: Já mám pocit, že jsem řekla úplně všechno, asi jsem na nic nezapomněla. Myslím, že v tom mém věku je to prostě ideální soužití, že když člověk spolu nebydlí fakt od toho mlada, kdy mají ty děti a tu starost společnou a společně teda vychovávají ty děti, takže se ještě můžou nějak natvarovat a spolu si zvyknout bydlet, i když tam je to taky třenice, tak si myslím, že po té čtyřicítce, že už je to fakt těžký. I co já mám ty mé kamarádky různě rozvedené, takový co se scházíme, tak neznám nikoho, že by se fakt nastěhovali v tomhle věku spolu. Že člověk má rád ten svůj klid a ty své věci a ten svůj režim, že prostě najednou si tam nastěhovat toho partnera nebo se přestěhovat k někomu-. Vlastně jednu kamarádku teda mám, ale to zas on bydlel s rodičema, že to bylo takový jasný, že se teda nastěhoval k té mé kamarádce a jinak všechny moje kamarádky mají ty vztahy taky tak. Je to asi takový ideální. Asi kdyby šlo do tuhého, tak bych si uměla představit, že bysme spolu bydleli a dokud člověk nemusí a utáhne se to finančně nebo časově, že teda bydlíme kousek od sebe, kdyby on byl z Prostějova a já z Brna, tak asi bysme to museli časem pak řešit. Když bydlíme 10 minut od sebe, tak to není proč.

T: A to jste věděla od začátku, že bydlíte kousek?

R: Ne, ne, to byla náhoda, že když jsme se pak bavili, kde bydlíš a on řekl, že v Líšni a já na Vinohradech, tak jsme zjistili, že jsou to sídliště vedle sebe a je to fakt 10 minut, možná i to přispělo k tomu vztahu, že i tady toto, že když někam jdeme večer, tak mě doprovodí, nebo prostě máme společnou cestu nebo já nevím. Nebo když jsme někam šli a byla zima, tak jsem se mohla stavit pro bundu. Nebylo to, že by člověk jel bůhví kolik kilometrů. Tak to bylo příjemný pro ten vztah, že je to kousek od sebe. Ale nevím, jestli by to hrálo nějakou roli, ale je to vlastně příjemný to, že máme to oddělený bydlení, že je to ten kousek. Že člověk neřeší, jestli se pro mě stavíš ty nebo já, nebo kde si dáme sraz.

Přepis: Eva Nechvátalová
27,4 NS